

Posudek vedoucího práce

HYKEŠ, Matěj. *Neformální vzdělávání a informální učení ve vzájemně prospěšných neziskových organizacích*. Praha, 2014, 54 s., 2 přílohy. Bakalářská práce (Bc.). Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Katedra andragogiky a personálního řízení. Vedoucí práce PhDr. Martin Kopecký, Ph.D.

1. Obsah a struktura práce

Volbu tématu vítám především z důvodu jeho hraniční povahy – kombinuje v sobě překrývání sfér zájmového a občanského vzdělávání, konceptualizaci podob učení a jeho zakotvení ve specifických sociálních kontextech. Dále se jedná o málo frekventované téma, alespoň v uskutečněném pojetí, což dvojnásob platí o závěrečných pracích na KANPR.

Cíl práce je stanoven vhodně, jeho základ se podařilo naplnit, byť ne beze zbytku (viz níže). Struktura práce je originální a logická. Text tvoří čtyři desítky stran rozdělených do čtyř hlavních kapitol, je tedy spíše úsporný, současně v něm nejsou zbytečné odbočky (v tom částečně tvoří výjimku pasáž věnovaná historii neziskového sektoru na území ČR). Součástí práce jsou dvě přílohy.

2. Odborná úroveň

Přínosem práce je realizované empirické šetření. I když je jeho zpracování převážně popisné, dokáže nabídnout dobrý vhled na variabilitu problémů, resp. jejich řešení jako zásadních zdrojů učení. Dále ukazuje, že učení bývá reflektováno, i když je „jen“ doprovodným aspektem jiných aktivit.

Poněkud nejednoznačnejší je dojem ze zpracování shromážděných dat, to má přehledovou/shrnující povahu. Zde zůstala určitá rezerva např. v možnosti pokusit se najít vybraný koncept učení, který by korespondoval se zjištěnými skutečnostmi a pomohl je chápat do větší hloubky. Jak autor sám konstatuje, jako obtížný a jen ve značně omezené míře zvládnutelný se ukázal úkol kategorizovat varianty informálního učení ve sledované oblasti. Na jeho „obranu“ lze uvést, že ani odborné publikace na daném poli nenabízejí zcela uspokojivé výsledky výzkumů.

Za rezervu práce považuji malý stupeň propojenosti mezi popisem širšího rámce, který nabízí první kapitola, a čtvrtou kapitolou věnovanou vlastnímu šetření. Nedokonalosti lze objevit také v definicích některých pojmů (např. vztah celoživotního učení a neformálního vzdělávání v souvislosti s UNESCO na s. 17).

3. Práce s literaturou

Práce se opírá o uspokojivý počet odborných titulů. Část z nich je věnována oblasti neziskového sektoru, část problematice celoživotního vzdělávání a učení, resp. vzdělávání a učení se dospělých. Pokud bych měl uvést nějakou výhradu k tomuto aspektu práce, domnívám se, že autor mohl pracovat s o něco širší paletou publikací věnovaných povaze učení (se) dospělých.

Způsob zacházení se zdroji odpovídá stanoveným standardům.

4. Grafické zpracování

Grafická podoba práce nevykazuje žádné větší nedostatky, jen titulní list uvádí dataci 2013.

5. Jazyková úroveň

Jazyková úroveň práce je v zásadě vyhovující. Překlepy se vyskytují spíše vzácně, totéž platí o problémech s interpunkcí (s. 23, 39, 44). Formulace bývají ve velké většině bez problémů srozumitelné, odchylky od tohoto jsou jen vzácné („tanec je zpětnou vazbou ... sám sobě“ ze s. 33).

6. Podněty k rozpravě

Přinesly skutečně rozhovory také zjištění, které se již do práce „nevešly“ z důvodu jejich slabé vazby na prioritní témata? Poodkryla se např. vazba mezi učením se v zájmových organizacích a osobním či pracovním životě?

7. Závěrečné zhodnocení práce

Předloženou práci považuji za podnětnou, může naznačit nemálo užitečného pro kohokoli, kdo by se chtěl podobným tématem zabývat v budoucnu do větší hloubky. Doporučuji ji k obhajobě s hodnocením velmi dobře.